

עחקנים

איך להצליח באורגזם,

בלי להתאמץ

קאנדיס ברגן היא אחת השחקניות הצ' עירות המוכשרות והמבוקשות ביותר היום בעולם הסרטים. עם זאת, היא גם עיתור

ברגן בפעודה אורגזם לכל דורש

נאית בשעות הפנאי, ואולי משום כך אין לה אשליות גדולות מדי בקשר למיקצור עה.

בראיון שמסרה לעיתון הבריטי סאנדי מירור, סיפרה: "אולי אינני שחקנית גדול, אבל אין עוד אחת כמוני בסצינות של גילגולי ראש ימינה ושמאלה. התקפת קצרת קלה, וסימנים ראשונים של התפגרות. אחרי זה, כל במאי חושב שאני גאורנית."

תדריך

תל-אביב

הצולמים (אופיר, איטליה) — קליט איסטוד ולי ואן קליף במערבון כל-כך פרוע, עד שהוא מצחיק, המשך לבעד חופן דולרים.

קוראים לי טריניטי (אסתר, איטליה) — הרבה אקרובטיקה. המון בדיחות, מעט מאד הגיון, שימוש רב באקדח, ובסך הכל — מצחיקון.

הלהישה שבלי (פאר, צרפת) — תאור רגיש ומעניין של התבגרות נער בן 14, בשנות החמישים. הומור מעודן, למי שהוקצע, הופעה מקסימה של לאה מאסארי כאם האהבת את בנה הקטן, קצת יותר מדי.

ירושלים

הציפור עם כנפי הברזל (חן, איטליה) — מותחן מורטי-עצבים על רוצח נשים מטורף, המטיל אימתו על חוצות רומא. עם טוני מוזאנטה ואנריקו מאריה סאלרנו.

רפיסו חיים (סמדר, ארצות הברית) — תיסכוליו של אינטלקטואל אמריקאי צעיר, שאינו מוצא את מקומו בעורלם הסובב אותו. מישחק מרשים של ג'ק ניקולסון בתפקיד הראשי.

חיפה

הפרוזה והשוטר (אורה, צרפת) — מפקח-משרה יוזם שוד כדי לתי פוס את הפושעים "על חם". סרט מעניין ויוצא-דופן, עם מישל פיקולי ורומי שניי-דר בתפקידים הראשיים.

ביורוקרט

רונונטי

פילגש לסוף שבוע (גת, תל-אביב, צרפת) — אותו פיזמון ישן: אחרי עשר שנות נישואין, משתעי-מס הבעל בחברת אשתו ושני ילדיו החמודים ומוצא לו מיפלט רומנטי בסופי השבוע. מי שירצה למנות את כל הסרטים שנעשו על נושא זה, יצטרך להעזר במחשב.

ובכל זאת, במיקרה זה, התוצאה מהנה בהחלט. מדוע? קודם כל מפני שז'אן יאן, המגלם את תפקיד הבעל, ושותף גם לתסריט, הוא אחד האנארכיסטים השנונים בפריס, ומשום כך רצוף הדיאלוג בהברקות אישיות.

יאן, המגלם פקיד גבוה במשרד ממשלתי צרפתי, מטפף חומצה גופריתנית על ביורקטים למיניהם, ומוצא לכל מיפלט את העקיצה הנכונה.

פרינסואז פביאן, כאשתו המבוייתת של הפקיד, היא שחקנית משכנעת מאד, בעיקר משום שמאחורי החיצונית הסולידית שיש לה בתחילת הסרט, היא מסתירה אישיות מעניינת יותר מכל פילגשו של הבעל.

ותרומה חשובה לא פחות, פרינסויס בלאנש, כביורוקרט צר-אופקים וקנאי, שאינו יכול להבין כלל איך זה שאדם ממלא תפקיד ממשלתי על הצד הטוב ביותר וגם נהנה מן החיים, בעת ובעונה אחת.

הבמאי ז'או אורל מנצח על כל המלאכה ביד קלה ובחן

פביאן ויאן: האשה טובה מהפילגש

צרפתי טיפוס, והמונולוגים הפנימיים של הגיבור, עמם נפתח ומסתיים הסרט, מדגישים את הצנינות האלגנטית. אמנם — הסיפור מוכר, ההפתעות מעטות, והפתרונות לסבך המשפחתי אינם מקוריים במיוחד. אבל כל מה שמקשר בין הגורמים השונים, סימפטי ועוקצני.

רוצחים

נופרעים

החטופה (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — התקופה: שנות השלושים. המקום קנזס סיטי.

מישפחת גריסום, שאינה אלא כנופית פושעים אחת גדולה, חוטפת יורשת עשירה ודורשת עבורה כופר-נפש. הכל היה מתנהל בצורה אלימה ועיסקית הפליא, אילו לא התאהב הבן הצעיר, המופרע והמפגר במיקצת של המישפחה, אבל המסוכן מכולם, בבת-הערובה, וזה, כמובן, מקלקל את כל התוכניות שהיו למישפחה, ובראשה לאמא גריסום, השלטת הבלעדית בבני-ביתה.

רוברט אולדריץ' סוחט מסיפור זה את כל האלימות, הזוויות והאכזריות שאפשר למצוא בו. על הבמאי מוסיפים השחקנים, אשר מגזימים מעבר לכל הגומה, כשמפליאים במלאכתם סקוט ("בדם קר") וילסון, בדמות הבן המופרע, ואיירין דיילי, כאמו.

העלילה, כנגד, תפורה בצורה רופפת למדי, כשאינו טורח לחפש את החטופה כראוי, עד שלפתע מחליט הבמאי שצריך לעשות זאת. ההחלטה באה כאשר לפי כל היגיון בריא צריכה היתה החטופה להיות כבר מזמן שש אמות מתחת לאדמה. תגובה אביה, בסוף הסרט, הולמת בהחלט את אופנת "אפילו גונגסטרים עדיפים על עשירים רקובים", אלא שקשה לומר שהסרט מוכיח זאת.

דרבי: היתה צריכה למות מזמן

לעומת המיגרעות הגדולות, יש לציין שיחזור מצויין של תקופה, צילומים משובחים, עריכה יוצאת מן הכלל ומישחק משכנע של קים דארבי (החטופה) ושל רוברט לאנסנינג (גיבור "האיש שלא היה" בטלוויזיה, כאן בלש). בקיצור — לחוקרי צדדים טכניים בקולנוע, ולחובבי מיקרירצח גרוטסקיים.

האצולה

נאנסת

גבר ללא מצפון (אוריון, תל-אביב, ארצות-הברית) — הארולד פרינס הוא מפק מצליח מאד של

הצגות בברודווי (בין היתר הפיק את "כנר על הגג" המקורי) שהחליט, משום מה, להפוך לבמאי-קולנוע. לתרגילו הרא-שון בחר סיפור נוסח "צלילי המוסיקה", בלי המוסיקה, אבל עם כוס גדולה ומליאה ברעל.

זהו סיפור על מישפחת אצולה אוסטריית שירדה מנכסיה, ועל צעיר אלמוני, המופיע משום מקום, מתנה אהבים עם כל אחד מבני המישפחה, ועם עוד כמה זרים בדרך, ומראה מה יכול לעשות אופורטוניסט (מייקל יורק) צעיר וחסר-מצפון למשפחות אצילים מנוונות, וחסרות חוט-שדרה.

מעשיה צינית זאת מתרחשת על הנוף היפהפה והציבי עוני של הרי טירול, המצולמים כמו היו מופיעים על גבי עטיפת שוקולד (הצילומים של הצלם הנפלא ולטר לאסאלי), שירים אוסטריים רומנטיים מתנגנים ברקע, ואילו לא מעשי הנבלה של הצעיר, כמעט ואפשר להאמין שנמצאים ב"פונדק הסוס הלבן".

אבל פרינס אינו מניח לעצמו להבריך. הוא אינו סומך על האינטליגנציה של הצופים שלו, ורואה חובה לעצמו, כסוחר מומחה, להסביר, ובכך גם להרוג, כל ביחה וכל הערה צינית. שלא לדבר על כך שהוא עצמו

לנדסבורי ויורק (באמצע): עם כולן

נסחף בזרם השמאלץ, עליו הוא, כביכול, מלגלג. בצוות השחקנים מצטיינת אנג'לה לאנדסבורי, בדמות הרונית המרוששת, החולמת להחזיר את טירת המשפחה להפארתה הישנה, ומגלה תוך כך את אחת הטירות הפוטור-גנטיות ביותר שידע הקולנוע הציבעוני. לא במיקרה דומה הסיפור להחריד ל"תיאורמה", סרט שנעשה לפני שנים בידי פאוולוני, עם משמעויות דתיות — אבל זה כבר סיפור אחר.